

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Vigesimvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

appetentiaque, in subitaneis eorum motibus, regulariter mouetur, & inclinatur in Deum, idque ob copiosum auxilium, & stabilitatem, quam acquisiuit in Deo, & perfectam cōuersionem ad bonum, Quæ omnia præclare significauit Dauid, cum de anima sua in hoc statu constituta loquens dixit: *Nonne Deo subiecta erit anima*

mea: ab ipso enim salutare meum, nam & ipse Deus meus, & salutaris meus, susceptor meus, non mouebor amplius. in eo enim quod ait, susceptor meus, indicat, quod ex eo quod anima sua in Deo recepta, illique vnita sit, qualem hic eam depingimus, non esset amplius subitaneos motus, Deo aduersantes habitura.

CANTVS VIGESIMVS.

CANCION XX.

*Mi alma se ha empleado
Tudo mi caudal en su seruicio
Tano guardo ganado
Niya tengo otra officio
Que ya solo en amar es mi exercicio.*

SENSVS.

*Anima mea sese impendit,
Totaque substantia mea illius obsequio,
Non ultra gregem custodio,
Nec alio fungor officio,
Nam solum amare est meum exercitium.*

DECLARATIO.

Cum in proximo Cantu dixisset anima, seu potius Sponsa, totam se dedisse Sponso, nihil sibi reseruando: nunc in præsentem tradit rationem, & modum, quem obseruat in soluenda fide, & promissis adimplendis, inquiens, animam, corpus, & potentias, & vniuersam habilitatem suam iam esse impensam, non quidem in eis rebus, quæ proprium commodum concernunt: sed in his quæ spectant ad obsequium Sponsi sui. Ideoque se non amplius priuata lucra quærere, neque post lubentias suas abire, neque alijs rebus, & actionibus Deo indignis, & alienis occupari: quin imo etiam, cum ipso met Deo alium stylum modumque agendi non habere, quam amoris exercitium: eo quod, vt paulo post dicitur, vitæ suæ ratio conuersa sit, ac permutata in amorem.

Anima mea sese iam impendit.

In eo quod ait animam suam sese impendisse, designat traditionem sui, dilectio factam, in illa vnione amoris, vbi anima, cum vniuersis suis potentijs, intellectu, memoria, & voluntate dicata, & mancipata fuit illius obsequio: intellectus hæc rebus cognoscendis, quæ illi gratiores

sunt, vt eas opere perficiat; voluntas in amando id omne quod Deo placet, eamque in rebus omnibus ad Deum inclinando. Et denique memoria, in cura, & solitudine eorum, quæ ad illius faciunt seruitium, quæque illi magis sunt placitura: & addit præterea.

Totaque substantia mea illius obsequio.

Ddd 3

Totius

Totius substantiæ appellatione, exprimit hoc loco, quidquid pertinet ad partem animæ sensitivam; quam etiam illius officio dicatam esse ait, sicut & partem rationalem siue spirituales, de qua in præcedenti versu loquuti sumus. Porro hæc portio sensitiva, complectitur corpus, cum omnibus suis potentijs, & sensibus, tam internis, quam etiam externis; designatur præterea in hoc versu, tota habitus naturalis, & rationalis, ut explicauimus; videlicet, quatuor passiones, appetitus naturales, & spirituales, & reliqua animæ substantia: quæ omnia obsequio illius mancipata esse ait. Corpus siquidem, iam nunc tractat secundum Deum: internos, externosque sensus regit, & gubernat secundum Deum, illorumque actiones ad eum dirigit; quatuor passiones in Deum etiam præcinctas habet, non enim gaudet nisi in Deo, nec in alio spem habet quam in Deo, nec alium præter Deum timet, neque dolet nisi secundum Deum. Appetitus, desideria omnia, omnesque sollicitudines illius, in Deum solummodo tendunt. Vniuersa hæc substantia, ita Deo consecrata est, ut etiam absque animaduertentia animæ, omnes, & singulæ partes enumeratæ huius substantiæ, ut plurimum, in subitaneis, & inopinatis motibus, propensa sint, ad operandum in Deo, & propter Deum. Intellectus namque, voluntas, & memoria, protinus in Deum tendunt: affectus quoque sensus, desideria, appetentiæ, spes, & gaudium, totaque substantia, ad Deum sunt propensa. Esto, ut dixi, anima non animaduertat se operari propter Deum. Vnde huiusmodi anima sæpenumero operatur propter Deum, in eumque, & in res illius intendit, non cogitando, neque reflectendo, quod propter eum id fa-

Tota anima substantia ad Deum absque ulla reuerentia propendet.

ciat. Habitus enim, & consuetudo, quam ita se gerendo acquisiuit, tali aduertentia, & solitudine carere faciunt; imo etiam feruentioribus actibus sensibilis deuotionis, quos initio operum elicere solebat, eam priuat. Iam vero quoniam vniuersa hæc substantia, modo explicato, Deo consecrata est, necessario etiam habere debet animam id, quod in sequenti versu dicit; nimirum,

Non ultra gregem custodio.

Quod tantum dem est, ac si dicatur, non insequor amplius meos appetitus, & gustus: cum enim illos in Deo collocauerit, eique tradiderit, non ultra illos sibi anima pascit, & custodit: nec solum asserit se ultra non custodire gregem, sed ulterius, inquit,

Nec alio fungor officio.

Multa officia, & munia inutilia habet anima, priusquam hanc donationem, & traditionem sui, suæque substantiæ, faciat dilecto. Quotquot enim imperfectionum habitus habebat, tot illam officio habuisse affirmare possumus, qui habitus versari possunt circa verba, cogitationes, & opera, quæ ex praua consuetudine, habituque contracto, non prout oporteret ordinate, ad perfectionem, usurpat: circa quæ nunquam deest animæ aliquod vitiosum munus, quod nunquam superat, vsque dum totam substantiam suam serio in Dei obsequium informat. In quo statu, prout explicarum est, verba omnia, cogitationes, & opera diuina sunt: iam enim cessauit remunerandi, alteriusue imperfectionis officium, cum in verbis, tum in reliquis potentijs: Sensus itaque versus hic est: non amplius occupor, aut immeror, consuetudine aliqua vitiosa, non ultra oblectamentis, rebusque mundanis indulgeo. Nam

*Nam solum amare est me-
um exercitium.*

Ac si diceret; iam enim has vniuersas
potentias & habilitatem substantiæ, ani-
mæ & corporis mei, quæ pridem inuti-
libus quibusdam rebus impendebam,
iam, inquam, in exercitium amoris con-
uertid est, tota animæ, & corporis mei
aptitudo ex amore mouetur, dum quic-
quid ago, ex amore facio, & quicquid
patior, ex amore sustineo. Porro notan-
dum nunc est, quod cum anima ad hunc
statum peruenit, totum exercitium por-
tionis spiritualis, nempe animæ, & por-
tionis sensitiuæ, nempe corporis, siue a-
gendo, siue patiando, quomocunque
tandem sit, maiorem semper ei amorem,
& delitium in dilecto efficit: quin imo
ipsum orationis exercitium, Deique
commercium, quod hætenus versari so-
lebat circa alias considerationes, & mo-
dos, iam nunc in amoris exercitium con-

uersum est. Itaque siue conuersatio animæ
versetur circa temporalia: siue illius exer-
citiū sit circa spiritualia, & conuersationem
cum Deo, iure affirmare potest talis
anima:

*Nam solum amare est me-
um exercitium.*

Fælix status, fælix vita, fælix denique
anima, quæ eo peruenit, vbi omnia illi
sunt amoris substantia, & desponsationis
delitiæ: in quibus constituta Sponsa, vere
potest dicere Sponso verba illa, quæ aliàs
in Canticis eum alloquuta vsurpauit, di-
cens: *Omnia poma noua, & vetera, dilecte mi,* Cant. 7:13
seruauit tibi: quasi diceret. Dilecte mi, quid-
quid asperum, & laboriosum est, volo
propter te: & quidquid dulce, & suaue est
cupio tibi. Verum germanus huius versus
sensus etiam talis est: quod scilicet anima
in hoc statu desponsationis spiritualis, vt
plurimum versatur in vniōne amoris, quæ
est cōmunis assistentia voluntatis in Deo.

CANTVS VIGESIMVS-

P R I M V S.

CANCION XXI.

SENSVS.

*Pues ya si en el exido
Deo yas no suere vista ni ballada
Dirijs, que me he perdido
Que andando enemorada
Me hize perdidiz a y fui genada.*

*Si ergo deinceps in prato
Visa non suero, nec inuenta,
Dicite me perijisse,
Nam cum arderem amore,
Sponte perij, sed fui lucrifacta.*

DECLARATIO.

Respondet in hoc Cantu anima, tacitæ cuidã obiurgationi hominum mundano-
rum, qui prout illis moris est, notare solent eos, qui serio vacant Deo; quod nimis
abstra-